

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ U. BLOOM

Τέσσερα χρόνια τώρα, η φτώχη γρηούλα στεκόταν πάντα στην ίδια θέση, στην άκρη του πεζοδρομίου, σ' ένα πολύ περαστικό δρόμο του Λονδίνου. Δεν ζητιάνευε! 'Η! αξιοπρέπεια της δεν της τό επέτρεπε. Κρατούσε στα γερωνικά, τρεμανένα χέρια της ένα μικρό δίσκο με κουτιά σπίρτα και τὰ πουλούσε στους διαβάτες.

Αυτή τη «δουλειά» είχε σκεφθῆ νὰ κάνῃ ἡ δυστυχισμένη, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ κατάλαβε πὺς ἡ μικρὴς οἰκονομίας της κόντευαν νὰ τελειώσουν, κι' ὅτι θὰ βρισκόταν υιοειώς στὸ δρόμο. «Επειτ' ἀπὸ ἐξήντα ἔξη χρόνια τίμιας ζωῆς, εἶχε καταλήξει νὰ γίνῃ σχεδὸν ζητιάνια στὸς δρόμους.»

Οἱ γείτονες της ἔλεγαν πὺς ἡ φτώχεια δὲν εἶνε ντροπὴ. Μὰ ἐκείνη, μὲ τὴν ἀπλοικὴ σκέψῃ της, δὲν μπορούσε νὰ τὸ παραδεχθῆ αὐτὸ. Γι' αὐτὸ, ἀφοῦ δὲν εἶρισκε πειὰ ἐργασία ὅπως ἄλλοτε, σκέφθηκε πὺς θάταν ἀξιοπρεπέστερο νὰ πουλάῃ σπίρτα, παρὰ νὰ ζητιανεύῃ.

Στὸ διάστημα τῶν τελευταίων τεσσάρων χρόνων, ἐκεῖ ποὺ στεκόταν στὸ δρόμο ὄρες ὀλόκληρες, μὲ τὸ κρῶ, μὲ τὴ βροχὴ ἢ μὲ τὶς ἀφόρητες ζέστες τοῦ καλοκαιριοῦ, ἡ γρηούλα εἶχε ὄλο τὸν καιρὸ νὰ βυιάζει τὰ περασμένα.

Πόσο διαφορετικὴ ὑπῆρξε ἡ ζωὴ της ἄλλοτε! 'Η φτώχῃ πωλήτρια σπίρτων ὑπηρετοῦσε ὡς παραπάνω στὰ πλοῦσια σπίρτα τοῦ Λονδίνου. 'Ἦταν ἡ ἀγαπημένη «Νάνου» χαριτωμένη, παχουλῶν, ξανθῶν ἢ μελαγχρινῶν παιδιῶν. «Α! Πόση χαρὰ ἐνοιώθη, ὅταν κρατοῦσε μ' ἀγάπῃ τὰ ζεστά, τρυφερὰ κορμιάκια τους, ποὺ κορμιάζαν στὸν κόρφο της! 'Αγοράκια ζωηρὰ, κοριτσάκια χαδιάρικα, τὰ ὁποῖα τώρα ἴσαν ἄνδρες οἰκογενειάρχῃ ἢ μητέρες χαριτωμένων παιδιῶν. Τὰ λάτρευε αὐτὰ τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα οἱ γονεῖς τους ἐμπιστευόντουσαν στὶς φροντίδες της. Μὰ αὐτὰ σινά-σινά, μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, εἶχαν ξεχάσει πειὰ τὴ «Νάνου» τους. 'Εκείνη, ὁμως τὰ θυμόταν πάντοτε! «Ἄλλοτε τὴν ἤθελαν στὰ σπίρτα, γιατί εἶχαν τὴν ἀνάγκη της... Τώρα ὁμως κανεὶς δὲν τὴ χρειάζεταν πειὰ!..»

Δὲν εἶχε πειὰ τίποτε νὰ προσφέρῃ ἡ φτώχῃ γρηούλα. 'Η δυνάμεις της εἶχαν ἐξαντληθῆ. Κι' ὁμως ἡ καρδιά της ἦταν ἀκόμα γεμάτη ἀνάγῃ, τρυφερότητα κι' ὑπομονή... Καὶ κάτῃ ἄλο ἀκόμα της ἔμενε:

Εἶχε πιεῖσθαι, τὸ μέλλον, κι' οὔτε παραπονιόταν γιὰ τὴ σκληρὴ μοῖρα της. Τὴ δέχονταν ἀνόγγυστα!.

Γιατ' ἤξερε πὺς σὲ λίγα, ΑΥΡΙΟ, τὰ πράγματα θὰ ἦταν διαφορετικά! ΑΥΡΙΟ θάπερνε τὴ σύνταξί της, θὰ εἶχε μισὴ λίρα τὴ βδομάδα καὶ τότε θάταν εἰς θέσει νὰ ζήσῃ ὅπως ἤθελε.

'Η γρηούλα εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Λονδίνο. Τέσσερα χρόνια τώρα, σγελιάζε τὴ μελλοντικὴ ζωὴ της. Αὔριο ἔλκεινὰ τὰ ἐβδομήνῃα χρόνια της καὶ θὰ γινόταν συνταξιούχος. Θὰ πῆγαινε νὰ ζήσῃ στὴν ἐξοχὴ, ὅπου ἡ ζωὴ εἶνε φθηνότερη. Θὰ πῆγαινε νὰ κατοικήσῃ μὲ μίαν φίλη της, ἢ ὁποῖα θὰ της παραχωροῦσε ἕνα δωμάτιο στὸ σπιτάκι της. «Α! Ὅταν εὐτυχῆς ἐκεῖ πέρα, γιατί ἡ γρηούλα ἀγαποῦσε μὲ πάθος τὴν προσινάδα, της ἄρεσε ν' ἀκούῃ τὸ σφύριγμα τοῦ ἀνέμου μέσα στὰ κλαδιά καὶ τὸ κελιάδιμα τῶν πουλιῶν τὴ μάγευε.

Ὁ ὑπάλληλος τῶν Συντάξεων της εἶχε ὑποσχεθῆ πὺς τὴν ἐπιμένει, πρῶτ - πρῶτ, θὰ της ἔδινε τὰ χρήματά της.

—'Ενοια σου, κυροῦλα, της εἶχε πῆ ὁ πονόψυχος ὑπάλληλος,

θά φροντίσω, ὡστε αὔριο νὰ περάσῃς ἐξου πρώτῃ ἀπὸ τὸ Ταμεῖο. «Ἐτοῖ θὰ μπορέσῃς νὰ φύγῃς τὴν ἴδια μέρα γιὰ τὴν ἐξοχὴ! Νὰ φύγῃ!... «Α! Τί εὐτυχία! Νὰ μὴν ἀκούῃ πειὰ τὸν θόρυθο της Μπρόπτον Στρήτ, νὰ μὴν ἀντικρύσῃ πειὰ τὴ θολωτὴ στέγη τοῦ «Μουσείου Βικτωρίας κι' Ἀλβέρτου» καὶ νὰ μὴ βλέπῃ τὴν ἀτελείωτῃ κυκλοφορία τῶν διαφόρων ὀχημάτων, ποὺ τόσο τὴ ζάλιζαν.»

Παράξενο! Πόση κούρασι ἐνοιώθη σήμερα! Τὰ μέλη της ἦσαν μουδιασμένα τόσο πολύ, ποὺ της φαινόταν πὺς κι' ἡ ψυχὴ της ἦταν ναρκωμένη.

Αποθανόταν μίαν φρικτὴ ἀπομόνωσι, ἐκεῖ ποὺ στεκόταν, ὀρθῇ, ἀνάμεσα σὲ δυὸ σειρές ἀσείων καὶ διαβατῶν.

Τῆς φαινόταν πὺς ἐκεῖνη ἀνῆκε σ' ἕναν ἄλλο κόσμο! Συγχρόνως ἐνοιώθη πολὺ μεγάλη τὴ ντροπὴ της, γιατί εἶχε καταντήσει σχεδὸν ζητιάνια. Κατέβαζε δειλὰ τὸ βλέμμα της, ὅταν οἱ διαβάτες τὴν κύτταζαν. Πόσες χιλιάδες μάτια τὴν ἔβλεπαν ἐκεῖ κάθε μέρα! Μάτια νεανικὰ ζωηρὰ, κουρασμένα μάτια, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, θαμπὰ μάτια τῶν γέροντων... Μὰ αὔριο δὲν θὰ ντροπώταν πειὰ!.

'Υπάρχουν συνταξιούχοι ποὺ ἀποτραβιόταν ἀπὸ τὴν ἐργασία τους καὶ ζοῦν ἥσυχα στὰ ὄμορφα σπίρτα τους, μὲσα σὲ μίαν ἀτμόσφαιρα ξεγνοιασιάς. Στρατιωτικοί, οἱ ὁποῖοι ἀφοσιώνονται στὸ «κόλφ» καὶ στὰ διάφορα σπορ τοῦ ὕπαιθρου, γαιατικοί, ποὺ κουρασμένοι ἀπὸ τ' ἀτέλειαια ταξιδιῶν τους, ἀποζητοῦν τὴν ἥσυχη οἰκογενειακὴ ζωὴ αὐτῆ, θάταν εὐτυχῆς νὰ ζήσῃ στὴ μικρὴ κἀμαρα ποὺ της παραχωροῦσε ἡ φίλη της, τώρα ποὺ θὰ εἶχε νὰ τὴν πληρῶνῃ... «Α! Πῶς θὰ γαιρόταν τοὺς πράσινοὺς κάμπους, τοὺς γεμάτους λευκὰ μαργαριτέ, καὶ ἄλλα πολύχρωμα λουλουδία. Πόσο θὰ τὴν εὐχαριστοῦσε ἡ γαλήνῃ τῆς ἐξοχῆς! Καὶ θάταν ἀνεξάρτητῃ, μὲ μισὴ λίρα τὴν ἑβδομάδα γιὰ νὰ μπορῆ νὰ πληρῶνῃ τὴν κατοικία της καὶ τὴν τροφὴ της στὴ φίλη της, γαιρὶς νῆναι ὑποχρεωμένη νὰ πουλᾷ σπίρτα στὸς δρόμους, σάν ζητιάνια σχεδόν!.. Ναι, θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κυκλοφορῇ κι' αὐτὴ ἀνάμεσα στὸς διαβάτες τοῦ δρόμου, δὲν θάταν πειὰ ἀπόκληρη τῆς κοινωνίας... Ποῦθος τόσο πολὺ νὰ ζῇ ἀξιοπρεπῶς...»

«Καὶ ποὺς ἔξερει—οὐλλογιζόταν ἡ γρηούλα—ἴσως νὰ μοῦ περισεύουν λίνα λεπτὰ καμμάτια φορὰ γιὰ νὰ κάνω κι' ἕνα περίπτο μ' ἀμάξι...» ἴσως, ὁμως, νὰ ζητοῦσε πράγματα ἀδύνατα!... Θυμόταν πόσο τὴν εὐχαριστοῦσε ἄλλοτε νὰ πηγαίνῃ περίπτο μὲ ἀμάξι, πὺς της ἄρεσε νὰ νιώθῃ τὸ δροσερὸ ἀεράκι νὰ χαιδεύῃ τὸ πρόσωπό της, καὶ πόσο ξεκουραστικὸς κι' εὐχάριστος ἦταν ὁ περίπτος τότε...»

'Απάνω στὸν γλυστερὸ ἀπὸ τὴν ὑγρασία δρόμο, ἕνα αὐτοκίνητο ντεραπαρίσε. 'Η πωλήτρια τῶν σπίρτων τὸ εἶδε, καθὼς διεμβυθόταν ἀκυβέρνητο, καταπάνω της. Γιὰ μίαν στιγμὴ στάθηκε ασεκτισμένη, ἀνίκανη νὰ πᾶρῃ μίαν ἀπόφασι. Σκεπτόταν:

—Τώρα θὰ μὲ ρίξῃ καὶ θὰ μὲ σκοτώσῃ!
'Αλλὰ ἡ γρηούλα ἐνοιώθη τὸ ὅσῃα της καὶ τὴ σκέψῃ της μουδιασμένα. Δὲν εἶχε πειὰ τὴ δύναμι ν' ἀνεθῆ ἀπάνω στὸ πεζοδρόμιο γιὰ νὰ προφυλαχθῆ. ἴσως γι' αὐτὴ εἶχε συνηθίσει, τέσσερα χρόνια τώρα, νὰ στέκεται ἐκεῖ ὡτὸ ρεῖθερα... Τὸ αὐ-

κίνητο πέρασε τόσο κοντά της, που ή γρήα ένοιωσε ένα τράνταγμα, σαν να τη τραβούσαν από τη φούστα της. Κι' άμέσως σχεδόν στάθηκε, κι' ένας νέος με συμπαθή φυσιογνωμία, κατέβηκε απ' αυτό και τη ρώτησε:

—Τρομάξατε;

—Έκείνη, έτρεμε τώρα σύγκορμη και κύτταζε χάμα τὰ σπύρα της, που είχαν σκορπισθῆ μέσα στη λάσπη του δρόμου. Ψιθυριστά είπε:

«Ω!... Ω!...» και άπλωσε τὰ χέρια της στο νέο.

Ο νέος τη σήκωσε μέσα στην αγκαλιά του, και τὸ άγγιγμα του ήταν άπαλό, ζεστό, τρυφερό. Ένοιωσε μιὰ άσφάλεια μέσα στα έβρωστα χέρια του.

—Αυτοῦμαι τόσο πολύ! είπε ὁ νέος. Ἄφησέ με νὰ σὲ πᾶω στο σπίτι σου... Μὴ λὲς ὄχι! Σὲ παρακαλῶ, ἀφήσέ με!...

Ἡ γρηούλα ήταν ααστισμένη, πονοῖσε και δὲν μπορούσε ν' ἀρήνηθῆ. Ὅταν χτυπήσει καιείς, στὴν ἀρχὴ δὲν νοιώθει τὸν πόνο, ὁ κλονισμός του ἐμποδίζει νὰ τὸν αίσθανθῆ. Κατόπιν μονάχα ἀρχίζει ὁ πόνος...

Ἡ φτωχὴ πωλήτρια καθόταν τώρα ἀναστακτικά ἀπάνω στὰ μαλακά μαξιλάρια τοῦ αὐτοκινήτου. Ὁ νέος κρατοῦσε τὸ χέρι της μέσα στὸ δικό του, ἐνῶ μετ' ἄλλο διεύθυνε τὸ αὐτοκίνητο. Ἡ γρηά ένοιωσε ἕνα δροσερό ἀεράκι νὰ χαιδεύῃ τὸ πρόσωπό της, κ' ήταν τόσο εὐχάριστος κι' ἀναστακτικός ὁ περίπατος μετὸ ἀμάξι... Ἐνα σωστὸ δνειρο!...

Σὲ λίγο τοῦ εἶπε:

—Εἶστε πολὺ καλός!

Κι' ἡ ἴδια ἀποροῦσε γιὰ τὴν κλωσὴν τοῦ νέου, γιατί αὐτὰ τὰ τελευταία χρόνια, καιείς δὲν ήταν καλὸς μαζί της! Ἦταν ἀμάθητη σὲ τέτοια καλωσῦνη. Τόσο τὴ συγκινοῦσε ἡ διαγωγή τοῦ νέου, ὥστε τὴς ἐρχέταν διάθεσι νὰ κλάψη.

Ὅταν ἡ γρηά άνοιξε πάλι τὰ μάτια της, τὴς φάνηκε πὼς εἶχε περάσει πολλὰ ὥρα, κι' αίσθανόταν τὸν ἑαυτὴ της καλύτερα τώρα. Παραξενεύτηκε, γιατί τὸ αὐτοκίνητο εἶχε ὀγῆ πειὰ ἀπὸ τὸ Λονδίνον κι' ἔτρεχε τώρα σ' ἕνα κατασπρὸ δρόμο, ἀνάμεσα σὲ σμαραγδένια χωράφια, μέσα στὴν ἀθήσι τοῦ Μαΐου. Βρισκόταν στὴν ἐξοχὴ, πὼς εἶχε ὀνειρευθῆ νὰ κατοικήση. Οἱ θάμνοι ἦσαν σκεπασμένοι μετ' ἄσπρα, χιονάτα λουλούδια. Μιὰ γλυκειὰ μυρουδιά γόρτου και ἀγριολουλουδῶν γέμιζε τὴν ἀτιόσφαιρα.

Ψηλά στὸν οὐρανὸ, κάποιος κορυθαλὸς κελαιδοῦσε, και μέσα στοὺς πικνοὺς θάμνους, ἕνας κούκος φώναζε. Ἀπὸ κάπου, ἐκεἶ κοντὰ ἐρχόταν ὁ γλυκὺς ἦχος ἑνὸς ρυακιοῦ, πὼς κυλοῦσε τὰ νερά του ἀπάνω στὰ χαλκία της κοίτης του. Ἐξοχικοί ἦχοι! Ἐξοχικὴ ὠμορφιά!

—Ποῦ με πηγαίνεις; ρώτησε ἡ γρηά. Τὸ σπίτι μου δὲν εἶν' ἐδῶ!

—Ἐκείνος χαμογέλασε και μετὸ κλωσὴν τὴς εἶπε:

—Ἐκεἶ πὼς κατοικοῦσε, δὲν ἦταν σπίτι σου... Τώρα θὰ πάμε στὴν ἐξοχὴ!

—Μὰ ἡ σύνταξίς μου;

—Ὁ νέος ἔνευσε, σαν νὰ εἶχε καταλάβει.

—Τὸ ξέρω! τὴς ἀπάντησε. Πῆρες τὴν σύνταξί σου, πὼς γρηγόρα απ' ὄτι περιμειες. Αὐτὸ εἶν' ὄλο!

Τότε ἐκείνη μ' ἔμπιστοσύνη γύρισε πάλι και κύτταζε τοὺς δροσεροὺς κάμπους, πὼς ἄπλωνόντουσαν ὡς πέρα στὰ μακρονὰ βουνά. Ἡ φύσις ἦται τόσο ἡρεμὴ ὀλόγυρα, ὅπως ἦταν κι' ἡ ψυχὴ της, ἡ ἀπαλλαγμένη πειὰ ἀπὸ κάθε φροντίδα. Χαρὶς νὰ ξέρη γιατί, καταλάβαινε πὼς εἶχε διαθετὸ τὸ βάρβαρο πὼς τὴ χῶριζε ἀπὸ τὴν κοινωνία. Εἶχε ἀνακτηίσει τὰ δικαιώματά της στὴ ζωὴ μεταξὺ τῶν ὁμοίων της. Μιὰ νέα δύναμη κυλοῦσε τώρα, μαζί με τὸ αἷμα της μέσα στὴς φλέβες της.

—Θέλετε νὰ πῆτε, ρώτησε αἰνὰ, πᾶς δὲν εἶνε πειὰ ἀνάγκη νὰ ἐπιστρέψω στὸ Λονδίνον; Ὅλα τὰ παληὰ ἔσσανά μου τερλεῖωσαν; Πέρνω πειὰ τὴ σύνταξί μου;

—Βέβαια! εἶπε ὁ νέος. Τελείωσαν τὰ θάσανά σου.

Τότε ἐκείνη γύρισε και τὸν κύτταξε. Τὴς φάνηκε σαν γνωστὴ ἡ φυσιογνωμία του. Μόνον πὼς δὲν θυμόταν πὼς τὸν εἶχε ἰδῆ αὐτὸν τὸν νέο. Περνοῦν τόσοι διαβάτες στὸ Μπρόμπτον

Στρή! Ἐβλεπε κάθε μέρα τόσοσ νέους νὰ περνοῦν κοντὰ της! Μάτια προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῆ ποῖος ἦταν ὁ εὐγενικός και συμπαθὴς νέος, ὁ ὅποιος τὴς φερόταν με τόσο καλωσῦνη.

—Θαρρῶ... ψιθύρισε ἡ γρηούλα, νομίζω πὼς σὰς ξέρω...

Ἐκενος χαμογέλασε και τὴς εἶπε:

—Ναί! Βέβαια! Μὲ γνωρίζεις ἀπὸ... πάντοτε!...

Ἡ γρηά δὲν κατάλαβε και ὡσπασε. Ἀφέθηκε στὴν ἀπόλαυσι τοῦ ἀπολαυστικοῦ, ὀνειρεμένου περιπάτου, ἀνάμεσα στὴν ἀνθισμένη, μοσχολημένη φύσι. Ἦταν ἀπολύτως εὐτυχής, μετὸ σκέψι πὼς στὸ ἔξῃς δὲν θὰ στεκόταν ποτὲ πειὰ, στὸ ρεῖθρο τοῦ πεζοδρομιοῦ...

Στὴ μέση τὴς Μπρόμπτον Στρήτ, μερικοὶ ἀστυφύλακες ἐμπόδιζαν τοὺς περιέργους νὰ πλησιάσουν, ὡς ὅτου νὰ φθάση τὸ φορεῖο τῶν Πρώτων Βοηθειῶν.

—Ἐμεινε στὸν τόπο!... Πέθανε ἀμέσως!... Τὴν καῦμένη!... ψιθύρισε ὁ κόσμος.

—Εἶνε ντροπὴ! εἶπε ἕνας ἀστυνόμος. Οἱ αὐτοκινητιστὰ δὲν προσέχουν!...

—Τὸ αὐτοκίνητο «ντεραπάριας», κι' ἔπεσε ἐπάνω της! εἶπε κάποιος.

Ὁ ἀστυφύλακας τὴς Τροχαίας Κινήσεως στὴ Μπρόμπτον Στρήτ, ὁ ὅποιος ἔβλεπε τέσσερα χρόνια τώρα τὴ γρηά πωλήτρια τῶν σπύρων, νὰ στέκεται στὴν ἴδια θέσι και γυρίζε τὴν ἱστορία της, κούνησε μελαγχολικά τὸ κεφάλι του κι' εἶπε:

—Νὰ σκεφθῆ καιείς πὼς αὔριο, ἡ δυστυχισμένη, θάπερνε τὴ σύνταξί της. Τὴν καῦμένη! Μιὰ τόσο ἡσυχὴ κι' ἀγαθὴ γυναικοῦλα! Δὲν ἀξιώθηκε ἡ κακὸτυχη νὰ ἰδῆ τ' ὀνειρο τὴς νὰ πραγματοποιηθῆ!...

—Αὐτὰ ἔχει ἡ ζωὴ! εἶπε ἕνας ἄλλος ἀστυφύλακας.

Μὰ οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἤξεραν ἡ δὲν σκέφτηκαν πὼς ὕπαρχουν πολλοὶ τρόποι νὰ γίνη καιείς συνταξιόχος...

Πεθαίνοντας, ἡ φτωχὴ, πολυθασινομένη γρηούλα, εἶχε ἰδῆ τ' ὀραιότερο δνειρο τὴς ζωῆς της!...

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

ΠΡΟΣΟΔΟΦΟΡΟ - ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Ὁ κόμης Καστέλ-Ρουδάρδ, βέλτονος κάποτε νὰ καιὴ οἰκονομίες, ἔβιαζε τοὺς περισσοτέρους ἀπ' τὸ προσωπικό του, και μεταξὺ αὐτῶν και τὸν ἱπποκόμο του Πέτρο.

Ἐπειτα ἀπὸ ἐνάμιση χρόνο περίπου, τὸν ἱληρίσσε ἕνας πανάθλιος ζητιάσιος, ζητῶντάς του κλαψιάρικα ἔλεημοσύνη:

—Πέτρε; ξεφώνισσε ἔκθαμβος και μετ' ὀψι ὁ κόμης. Πὼς κατάντησε ἔτσι;...

Και θέλλεσε νὰ τὸν πάρη στὴν ὀπηρεσία του ἔανὰ, γιὰ νὰ ἐπανορθῶσ τὴν ἀδικία του:

—Αὐθέντα μου, εὐχαριστῶ τὴν ἐξοχότητά σας! εἶπε εἰρωνικά ὁ Πέτρος. Δὲν δέχομαι ὄμως, γιὰτὶ κερδίζω δεκαπλάσια τώρα!...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΡΟΒΕΣΠΙΕΡΟΣ ΚΑΙ ΣΑΙΝ ΖΟΥΣΤ

Λέγουν, ὅτι ὅταν ὁ Ροβεσπιέρος ἀκουσε πὼς ὁ Σαιν-Ζούστ σ' ἕναν λόγο του εἶπε μεταξὺ τῶν ἄλλων και τὸ ἔξῃς κομικό:

«Μακαρία εἶνε ἡ χῶρα ἐκείνη, ὅπου ἡ μόνη τιμωρία τῶν ἐνόχων εἶνε ἡ συγχώρησις!», ξεφώνισε, κουνώντας τὸ κεφάλι του:

—Ὁ φίλτατος συνεργάτης μου ἐξέπαινος τρελλάθηκε!...

Καί τοῦτο, γιατί ὁ Σαιν-Ζούστ ἦταν ὁ πὼς θηριώδης και πὼς αἰμοχαρὴς ἀπὸ ὄλους γενικῶς τοὺς πολιτικούς ἄνδρας τὴς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως...

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΜΟΝΟΝ τὸ «Μπουκέτο» ἀγοράζει εἰς ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παντὸς εἶδους παιδικὰ βιβλία και βιβλιοθήκας ὀλοκλήρους, φυλλάδια διάφορα, ἀκόμη δὲ και σκόρπια φύλλα παιδικῶν ἐφημερίδων και περιοδικῶν, Ἡμερολόγια, Καζαμίτας, μονόφυλλα, φωτογραφίας ἱστορικῶν προσώπων και εἰκόνας διαφόρους. Ἀπευθύνθητε ἡ γράφατε: Περιοδικὸν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Ἀθήνας.

